

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา

การอาชีวศึกษา เป็นการศึกษาที่มุ่ง เน้นการพัฒนากำลังคนทุกระดับให้สอดคล้อง
กับภาวะ เศรษฐกิจและสังคมมา โดยตลอด ในแผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520 ได้กล่าวถึง
นโยบาย การศึกษาของ รัฐมนตรีว่า (สภาการศึกษาแห่งชาติ, 2520 : 115)

ข้อ 20 รัฐพึงสนับสนุนการอาชีวศึกษาทุกระดับ และพึงค่าเป็นการให้
สอดคล้องกับภาวะทาง เศรษฐกิจและสังคม ทั้งในรูปแบบที่จัดให้ผสมผสาน
เข้าไว้ในการศึกษาทุกระดับ และจัดเป็นเอกเทศตามความจำเป็น ทั้งนี้
โดยมุ่ง เน้นความรู้ความสามารถตาม เกษตรกรรมและอุตสาหกรรมที่
สนับสนุนการ เกษตรเป็นสำคัญ

อีกตอนหนึ่งเกี่ยวกับการจัดการอาชีวศึกษา ได้กล่าวไว้ว่า

ข้อ 36 การอาชีวศึกษาเป็นการศึกษาวิชาชีพที่มุ่งผลิตกำลังคนในระดับ
ต่าง ๆ กัน ตามความต้องการของท้องถิ่นและสังคม และการศึกษาวิชาชีพ
ในระดับอุดมศึกษามุ่งฝึกวิชาชีพในระดับสูง เพื่อให้ความสามารถและมีความ
ชำนาญเฉพาะอย่างสอดคล้องกับการพัฒนาแรงงาน

ด้วยเหตุนี้จึงทำให้การอาชีวศึกษาเป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยส่งเสริมและ
พัฒนาคุณภาพของประชากรให้ทันต่อเทคโนโลยีสมัยใหม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในค่าน
ช่างอุตสาหกรรม ซึ่งมีหน้าที่ผลิตกำลังคนระดับกลาง และระดับเทคนิค ซึ่งมีความ
จำเป็นอย่างมากในการพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศ การผลิตคนระดับกำลังคน
ระดับกลาง และระดับเทคนิคให้สอดคล้องกับความต้องการของธุรกิจอุตสาหกรรม
ให้มีประสิทธิภาพสูงทั้งด้านคุณภาพและด้านปริมาณนั้นเป็นเรื่องทำได้ยาก จึงจำเป็น
อย่างยิ่งที่ผู้เกี่ยวข้องของในการผลิตจะต้องร่วมกันพิจารณาถึงปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ
ทั้งในด้านการบริหาร การประสานงาน ตลอดจนหลักสูตร และการประเมินผลเพื่อความ
สอดคล้องตามความต้องการของตลาดแรงงาน (สารสนเทศ 2528 : 5) แต่อย่างไรก็ดี

การศึกษาค้นคว้าชีวิตศึกษาที่ไต่ประสบบัญชีหลายประการ กล่าวคือ

ก. ปัญหาการว่างงานของนักศึกษาที่จบการศึกษาไปในแต่ละระดับ ซึ่งพบว่า ผู้สำเร็จการศึกษาทางานทำยาก ได้งานทำเพียงร้อยละ 30 ทั้งนี้เป็นเพราะว่าจำนวนผู้สำเร็จการศึกษามีมาก แต่จำนวนโรงฝึกงานและโรงงานอุตสาหกรรมมีน้อย (คูนีโอ ซาโต 2520 : 39)

ข. ปัญหาผู้เรียนค้นคว้าชีวิตศึกษามีความรู้ในวิชาสามัญต่ำ และการสอบคัดเลือกมักเน้นเรื่องวิชาการมากกว่าทักษะ และความฉับคึก การสอบคัดเลือกได้ก็ไม้อาจกล่าวได้ว่าใครเก่งในทางวิชาการหรือค้นคว้าปฏิบัติ (สมหวัง ศรีประสาสน์ 2520 : 38)

ค. การลงทุนค้นคว้าการศึกษาเพื่อพัฒนาคุณภาพของประชากรให้สนองตอบความต้องการของสังคมได้มากเพียงไรย่อมเป็นผลดีต่อประเทศส่วนรวม แต่สภาพของความจำกัดด้านเศรษฐกิจ ขอบเขตของการลงทุน จึงต้องได้รับการพัฒนาให้มีสัดส่วนที่เหมาะสมกับสภาพความต้องการของสังคม โดยเฉพาะความต้องการของตลาดแรงงาน การอาชีวศึกษานี้เมื่อการลงทุนต่อหัวสูง การลงทุนในค้นคว้าขยายปริมาณอย่างรวดเร็วโดยไม่สอดคล้องกับคุณภาพและความต้องการของตลาดแรงงาน (แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 5 พ.ศ. 2525-2529 : 239)

ง. หลักสูตรยังมีเนื้อหาสาระในวิชาสามัญค่อนข้างมากและเน้นการเรียนการสอนภาคทฤษฎีมากกว่าการปฏิบัติวิชาชีพ ทำให้นักเรียนที่สำเร็จการศึกษาขาดความรู้ทางวิชาชีพ ไม่สามารถออกไปประกอบอาชีพอิสระได้ จึงเกิดปัญหาการว่างงาน (แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 5 พ.ศ. 2525 - 2529 : 91)

จากปัญหาเหล่านี้สามารถสรุปได้ว่า การจัดการอาชีวศึกษานั้นต้องฝึกให้นักศึกษามีประสบการณ์ทางทักษะ ซึ่งหมายถึงการได้ฝึกปฏิบัติงานในระหว่างที่กำลังศึกษาอยู่ มีความสำคัญยิ่ง ทั้งนี้จะช่วยเพิ่มพูนความสามารถให้นักศึกษาหลังจากสำเร็จการศึกษาแล้ว

เมื่อพิจารณาโครงสร้างของหลักสูตรสาขาวิชาช่างก่อสร้าง ประเภท วิชาช่างอุตสาหกรรม วิทยาลัยเทคนิค สังกัดกรมอาชีวศึกษาแล้ว พบว่าทุกวิทยาลัย ได้กำหนดให้นักศึกษาได้ออกฝึกงานเป็นเวลา 160 ชั่วโมง หลังจากที่ได้เรียนภาค ทฤษฎีไปแล้ว 2 ภาคเรียน โดยกำหนดวัตถุประสงค์ไว้เพื่อให้นักศึกษาได้มีความรู้ ทักษะ และประสบการณ์จากการฝึกงานกับสถานประกอบการต่าง ๆ กล่าวคือ

"การฝึกงานหรือการทำงานนั้น นักศึกษาทุกคนต้องผ่านการฝึกงานใน สถานประกอบการ และได้รับกฎระเบียบผลการฝึกงานโดยกรรมการหรือบุคคล ที่สถานศึกษาแต่งตั้งร่วมกับผู้ที่สถานประกอบการมอบหมายให้ควบคุมการฝึกงาน ของนักศึกษา จำนวนหน่วยกิตสำหรับการฝึกงานให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร แต่ละสาขาวิชา สำหรับผู้ที่ทำงานอยู่แล้วให้สถานศึกษาค้นผู้แทนหรือกรรมการ เพื่อ ประเมินผลร่วมกับผู้บังคับบัญชาของนักศึกษา หรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย" (วิทยาลัย เทคนิคคูสิต 2524 : 1)

นอกจากนี้สถานศึกษาอื่น ๆ หลายสถาบันเช่น สถาบันเทคโนโลยี พระจอมเกล้า ก็ได้ให้ความสำคัญของการฝึกงานสำหรับนักศึกษาไว้ เป็นต้นว่า การฝึกงานของนักเรียนอาชีวศึกษา เป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องควบคู่กับการ เรียนการสอน การส่งนักศึกษาไปฝึกงานตามสถานประกอบการต่าง ๆ อย่างมีประสิทธิภาพ เป็นแนวทางหนึ่งที่จะช่วยใ้การจัดการศึกษาของ วิทยาลัยตรงเป้าหมาย และสัมฤทธิ์ผลยิ่งขึ้น"

(วิทยาลัยเทคโนโลยีอุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า พระนครเหนือ 2526 : 1)

แม้แต่คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี ก็ได้ กล่าวถึงคุณภาพของนักศึกษาอาชีวศึกษาว่า ต้องมีนโยบายเร่งส่งเสริมให้นักศึกษา ช่างอุตสาหกรรมได้มีโอกาสฝึกงานในโรงงานอุตสาหกรรมอย่างทั่วถึง (สาร สนเทศ 2528 : 1)

จึงเป็นที่ยอมรับว่า การจัดการอาชีวศึกษานั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้อง ให้ความสำคัญต่อการฝึกงานของนักศึกษาเป็นพิเศษเพื่อคุณภาพของนักศึกษา

ดังนั้น การที่นักศึกษาอาชีวศึกษาออกฝึกงานตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร ย่อมอยู่ในความรับผิดชอบของวิทยาลัย อันได้แก่ อาจารย์นิเทศก์ และผู้บริหารของ สถาบัน ส่วนภายนอกวิทยาลัยนั้นได้แก่ วิศวกรและหรือผู้ควบคุมงานในสถานประกอบการที่นักศึกษาออกไปฝึกงาน หากบุคคลทุกฝ่ายดังกล่าวเห็นความสำคัญ ของการ ฝึกงาน และเข้าใจวัตถุประสงค์ของการฝึกงานตามหลักสูตร และให้คำแนะนำ ฝึกฝน ให้นักศึกษาได้ฝึกงานอย่างมีประสิทธิภาพจะทำให้การฝึกงานของนักศึกษา ตามหลักสูตรนี้ สัมฤทธิ์ผลตามเป้าหมายที่วางไว้ ด้วยเหตุนี้กรมอาชีวศึกษาจึงกำหนด ให้วิทยาลัยเทคนิคทุกแห่งทำการประเมินผลการฝึกงานของนักศึกษา ตั้งแต่เริ่ม ออกฝึกงานจนเสร็จสิ้นการฝึกงาน โดยกำหนดขั้นตอนการประเมินผลการฝึกงานจาก เครื่องมือดังต่อไปนี้ (วิทยาลัยเทคนิคคูสิค 2527 : 1)

1. ผลการฝึกงานจากกรรมการตรวจผลงานและความเห็นของผู้บังคับ บัญชาทั้งภายในและภายนอกวิทยาลัย
 2. ตารางเวลาฝึกงาน เป็นกรวัดความสม่ำเสมอในการไปฝึกงาน หากต่ำกว่ากำหนดถือว่าไม่ผ่านการฝึกงาน
 3. รายละเอียดของการฝึกงาน ซึ่งหมายถึง ชนิดของงาน ปริมาณและ คุณภาพของงาน
 4. สมุดบันทึกงาน เป็นการตรวจความสมบูรณ์ถูกต้องเรียบร้อย
- การประเมินผลครั้งสุดท้าย จะได้จากทำให้คะแนนจากรายละเอียด ดังกล่าว คะแนนเหล่านี้จะบันทึกไว้ในแบบฟอร์มประเมินผล ในลักษณะมาตราส่วน ประเมินค่า ซึ่งผู้ควบคุมงานและอาจารย์นิเทศก์เป็นผู้จัด จากนั้นคะแนนเหล่านี้ จะได้รับการพิจารณาคัดเลือกจากคณะกรรมการที่วิทยาลัยกำหนดให้เป็นผู้ประเมิน โดยคัดเลือกผลการฝึกงานเป็นเกรด S หมายถึง ผ่านการฝึกงาน และ U หมายถึง ไม่ผ่านการฝึกงาน

ปัญหาของการให้คะแนนด้วยเครื่องมือหรือสิ่งที่กำหนดในการวัดนั้นก็คือ ไม่ได้กำหนดองค์ประกอบ และคุณลักษณะย่อยของการฝึกงานไว้แน่ชัดว่าควรจัด องค์ประกอบและคุณลักษณะย่อยของการฝึกงานไคว่าง หรือยังขาดความละเอียด อีกมาก อาจารย์นิเทศก์และผู้ควบคุมงาน จะกำหนดเองตามความเหมาะสม ซึ่ง

อาจทำให้ผลการประเมินการฝึกงานของนักศึกษาขาดความยุติธรรม เนื่องจากขาดความเที่ยงและความตรงในการวัดทั้งนักศึกษาที่ออกฝึกงานไม่ทราบรายละเอียดในการวัดและเกณฑ์ในการประเมินผลซึ่งทำให้ขาดแนวทางปฏิบัติที่ชัดเจนและไม่สามารถปรับปรุงและพัฒนาตนเองให้เป็นไปตามความคาดหวังในการฝึกงานของวิทยาลัยได้ ไม่เพียงแต่การประเมินผลการฝึกงานเท่านั้น ปัญหาและอุปสรรคยังครอบคลุมถึง

ก. ความประหลาดหรือความไม่เข้าใจหลักปฏิบัติงานของนักศึกษาในหลัก การปฏิบัติ ทำให้นักศึกษาชอบละเมียดกฎความปลอดภัย เป็นสาเหตุให้การฝึกงาน ของนักเรียนไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร

ข. อาจารย์นิเทศก์ของนักศึกษาในขณะฝึกงานขาดการประสานงาน ระหว่างสถานศึกษา และสถานประกอบการ (สารสนเทศ 2528 : 7)

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบของการ ฝึกงานของนักศึกษา ตลอดจนการกำหนดรายการประเมินการกำหนดน้ำหนักของ แต่ละองค์ประกอบของการฝึกงาน เพื่อนำเสนอเกณฑ์ประเมินผลการฝึกงานของ นักศึกษา สาขาวิชาช่างก่อสร้างประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม วิทยาลัยเทคนิค สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาองค์ประกอบของการฝึกงานของนักศึกษา สาขาวิชาช่าง ก่อสร้างประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม วิทยาลัยเทคนิค สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร

2. เพื่อนำเสนอเกณฑ์ประเมินผลการฝึกงานของนักศึกษา สาขาวิชาช่าง ก่อสร้าง ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม วิทยาลัยเทคนิค สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร

ขอบเขตของการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยไว้ดังนี้

1. เกณฑ์การประเมินผลที่น่าเสนอ ใช้สำหรับนักศึกษาระดับ ปวส.
สาขาวิชาช่างก่อสร้าง ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม วิทยาลัยเทคนิคสังกัดกรม
อาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร

2. เกณฑ์ประเมินผลนี้ ใช้ประเมินผลการฝึกงานของนักศึกษา
3 ก้าน คือ

2.1 ความรู้ความสามารถและทักษะ

2.2 ปริมาณและคุณภาพของงาน

2.3 บุคลิกภาพส่วนตัว

3. การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยในวิทยาลัยเทคนิคสังกัดกรมอาชีวศึกษา
เขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้ประชากร

3.1 ผู้บริหาร

3.2 อาจารย์ผู้สอน และอาจารย์นิเทศก์

3.3 วิศวกร หรือผู้ควบคุมในสถานประกอบการ

3.4 นักศึกษาที่ผ่านการฝึกงานแล้วในเดือนเมษายน 2528

4. วิทยาลัยเทคนิค สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร ที่ใช้
ในการวิจัย มี 4 แห่ง คือ

วิทยาลัยเทคนิคมีนบุรี

วิทยาลัยเทคนิคคลองเมือง

วิทยาลัยเทคนิคราชสีห์ธรรม

วิทยาลัยเทคนิคคูคต

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ผู้บริหาร หมายถึง ผู้อำนวยการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการ หัวหน้าคณะวิชา
ช่างโยธาและหัวหน้าแผนกวิชาช่างก่อสร้างของวิทยาลัยเทคนิค สังกัดกรมอาชีวศึกษา
เขตกรุงเทพมหานคร

อาจารย์ผู้สอน หมายถึง ผู้สอนวิชาชีพสาขาวิชาช่างก่อสร้าง ประเภท
วิชาช่างอุตสาหกรรม ของวิทยาลัยเทคนิค สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร

อาจารย์นิเทศก์ หมายถึง ผู้ที่วิทยาลัยเทคนิค สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขต
กรุงเทพมหานคร แต่งตั้งให้ออกไปติดตามดูแลการฝึกงานของนักศึกษา

วิศวกร และหรือผู้ควบคุม หมายถึง ผู้ควบคุมการฝึกงานของ นักศึกษา
ตามหน่วยงานต่าง ๆ ขณะที่นักศึกษากำลังฝึกงาน

สถานประกอบการ หมายถึง หน่วยงานที่นักศึกษาได้รับอนุมัติ จากวิทยาลัย
ให้ออกไปฝึกงานตามกำหนดเวลาของหลักสูตร

เกณฑ์ประเมินผลการฝึกงาน หมายถึง การพิจารณาคุณค่าของงาน
ทั้งด้านปริมาณและคุณภาพ เปรียบเทียบกับมาตรฐานที่กำหนด

องค์ประกอบของการฝึกงาน หมายถึง องค์ประกอบ 3 ด้าน ได้แก่

1. ความรู้ ความสามารถและทักษะ
2. ปริมาณและคุณภาพของงาน
3. บุคลิกภาพส่วนตัว

นักศึกษาที่ผ่านการฝึกงานแล้ว หมายถึง ผู้ที่เข้าเรียนในระดับ ปวส. ของ
วิทยาลัยทั้ง 4 แห่ง ที่ออกฝึกงานแล้วเมื่อ เดือน เมษายน 2528

ประโยชน์ของการวิจัย

เมื่อการวิจัยสิ้นสุดลง จะได้เกณฑ์ประเมินผลการฝึกงานของนักศึกษา
ซึ่งสถาบันที่ผลิตนักศึกษาสาขาวิชาช่างก่อสร้าง ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม
สังกัดกรมอาชีวศึกษา จะได้นำเกณฑ์ประเมินนี้ ไปสร้าง เครื่องมือเพื่อทดลองใช้ และปรับปรุงให้
ความเที่ยงตรง และมีความเชื่อมั่นสูงขึ้นต่อไป

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยมี 4 กลุ่มคือ

1.1.1 ผู้บริหารของวิทยาลัยเทคนิค สังกัดกรมอาชีวศึกษา
เขตกรุงเทพมหานคร ทั้งหมด 4 แห่ง คือ

วิทยาลัยเทคนิคคูสิต	4 คน
วิทยาลัยเทคนิคคอนเมือง	4 คน
วิทยาลัยเทคนิคมินบุรี	4 คน
วิทยาลัยเทคนิคราชสีขาราม	4 คน
รวมทั้งสิ้น	16 คน

1.1.2 คณาจารย์ผู้สอนและอาจารย์นิเทศก์สาขาวิชาช่าง
ก่อสร้าง ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ในปีการศึกษา 2528 ของวิทยาลัยเทคนิค
สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร ทั้งหมด 4 วิทยาลัย รวมทั้งสิ้น 63 คน

1.1.3 วิศวกรและหรือผู้ควบคุมงานขณะนักศึกษาฝึกงานใน
สถานประกอบการต่าง ๆ ในปีการศึกษา 2528 รวมทั้งสิ้น 20 คน

1.1.4 นักศึกษาที่ผ่านการฝึกงานมาแล้วในปีการศึกษา 2528 ซึ่ง
จะใช้ประชากรทั้งหมดโดยไม่สุ่มตัวอย่างรวม 4 วิทยาลัย รวมทั้งสิ้น 242 คน

ประชากรทั้ง 4 กลุ่ม ใช้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นต่อการ
การประเมิน และความคิดเห็นในการกำหนดหน้าหนักความสำคัญขององค์ประกอบ
ของการฝึกงาน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ

1.2.1 ผู้บริหารและผู้ช่วยผู้บริหารวิทยาลัยละ 2 คน รวม 8 คน

1.2.2 อาจารย์ผู้สอนและอาจารย์นิเทศก์ สาขาวิชาช่าง
ก่อสร้าง วิทยาลัยละ 3 คน รวม 12 คน

1.2.3 วิศวกรหรือผู้ควบคุมงานใช้ทั้งหมดโดยไม่มีการสุ่ม

ตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม ใช้สัมภาษณ์องค์ประกอบของการฝึกงานของ
นักศึกษา

2. ขั้นตอนการวิจัย

ขั้นที่ 1 ศึกษาเกี่ยวกับเอกสาร ตำรา หลักสูตร นโยบาย และ
เกณฑ์การฝึกงานของนักศึกษาที่ออกฝึกงาน

ขั้นที่ 2 นำข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์ในขั้นที่ 1 เป็นกรอบแนวคิด
ในการวิจัย

ขั้นที่ 3 สร้างเครื่องมือในการวิจัย

3.1 เครื่องมือที่สร้างแบ่งเป็น 2 ชนิด คือ

3.1.1 แบบสัมภาษณ์ เป็นแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง
เกี่ยวกับองค์ประกอบของการฝึกงานของนักศึกษาที่ออกฝึกงาน โดยสัมภาษณ์กลุ่มผู้
บริหารและกลุ่มวิศวกรและหรือผู้ควบคุมงานในสถานประกอบการ

3.1.2 แบบสอบถามเป็นแบบสอบถามที่สร้างขึ้นใช้ใน
งานวิจัยนี้ แบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบ

ตอนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของกลุ่มประชากรที่มีต่อ
คุณลักษณะย่อยขององค์ประกอบการฝึกงานของนักศึกษา มีลักษณะเป็นมาตราส่วน
ประเมินค่า ดังนี้

+1 หมายถึง เมื่อแน่ใจว่าคุณลักษณะขอยุ่จำเป็นต้องประเมิน

0 หมายถึง เมื่อไม่แน่ใจว่าคุณลักษณะขอยุ่จำเป็นต้องประเมิน
หรือไม่

-1 หมายถึง เมื่อแน่ใจว่าคุณลักษณะขอยุ่ไม่จำเป็นต้องประเมิน

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นในความสำเร็จของ
องค์ประกอบการฝึกงานโดยให้ผู้ตอบให้น้ำหนักความสำคัญของแต่ละองค์ประกอบ

ทั้ง 3 ด้าน จากคะแนนเต็ม 100 คะแนน

3.2 นำแบบสอบถามที่สร้างนี้ไปปรึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษา และ
ผู้ทรงคุณวุฒิทางการวัดผล เพื่อตรวจสอบความเที่ยงของเครื่องมือ และความตรง
ของเนื้อหาที่จะวัด

3.3 นำแบบสอบถามที่ได้รับการให้คำปรึกษาแล้วมาปรับปรุง
ตรวจสอบและแก้ไขให้ถูกต้อง

3.4 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วให้กลุ่มประชากรให้
ความคิดเห็น เกี่ยวกับรายการประเมิน และให้นำหน้าหนักความสำคัญ

ขั้นที่ 4 เก็บรวบรวมข้อมูล

ข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์ ผู้วิจัยสัมภาษณ์จากกลุ่มตัวอย่างด้วย

ตนเอง

ข้อมูลจากแบบสอบถามเก็บรวบรวมจากประชากร 4 กลุ่ม คือ
ผู้บริหาร, อาจารย์ผู้สอน และอาจารย์นิเทศก์ วิศวกรและผู้ควบคุมงาน นักศึกษา
ที่ผ่านการฝึกงานแล้ว โดยผู้วิจัยนำส่งและเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง

ขั้นที่ 5 วิเคราะห์ข้อมูลโดยวิเคราะห์เกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบ
แบบสอบถามแล้วนำเสนอข้อมูล เป็นตารางประกอบคำบรรยายในแต่ละคุณลักษณะ
ย่อยของการประเมิน โดยใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย
และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ขั้นที่ 6 สรุปผลการวิจัย และอภิปรายผล

ขั้นที่ 7 นำเสนอเกณฑ์ประเมินผลการฝึกงาน พิจารณารายการประเมิน
ตามเกณฑ์ที่กำหนด กำหนดคะแนนจากน้ำหนักของแต่ละองค์ประกอบ เป็นเกณฑ์ใน
การประเมินผลการฝึกงาน

ลำดับชั้นในการเสนอข้อมูล

บทที่ 1 บทนำ ประกอบด้วยความเป็นมา และความสำคัญของปัญหา
วัตถุประสงค์ของการวิจัย ขอบเขตของการวิจัย คำนียามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย
ประโยชน์ของการวิจัย

บทที่ 2 ข้อเขียน เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

บทที่ 3 เป็นวิธีดำเนินการวิจัย ประกอบด้วย ประชากรที่ใช้ในการวิจัย
เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล วิธีรวบรวมข้อมูล วิธีวิเคราะห์ข้อมูล และ
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและขอเสนอแนะ

บทที่ 6 นำเสนอเกณฑ์ประเมินผลการฝึกงานของนักศึกษา

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย